

Beethoven, după care, datorită unei nobile dăruiri a tuturor muzicienilor, dirijorul Iosif Conta a înfățișat la capătul unor strădanii pe care le prețuim mult, *Simfonia a III-a în Do major*, pentru orchestră, orgă, pian și cor, de George Enescu, această monumentală și extrem de exigentă lucrare, al cărei bogat conținut emoțional și ideatic ne-a impresionat profund. Ne aștepta însă una dintre cele mai plăcute surprize. Violoniștii Yehudi Menuhin și Ion Voicu au ținut să omagieze memoria lui George Enescu interpretând în cele din urmă *Concertul pentru două violini și orchestră* de Bach, lucrare pe care marele nostru muzician o prețuia în mod deosebit.

În deschiderea concertului maestrul Ion Dumitrescu — Președintele Uniunii compozitorilor din R.S. România — a arătat în cuvântul său vibrant, concis dar cuprinzător, semnificația și izbînda celui de al VI-lea Festival „George Enescu”, dînd tuturor participanților din nou întîlnire, la viitorul festival „George Enescu-1976.”

J. — V. PANDELESCU

Georges Prêtre, Valentin Gheorghiu și Filarmonica „George Enescu”

Prezența dirijorului Georges Prêtre și a pianistului Valentin Gheorghiu în concertul Filarmonicii George Enescu a însemnat un real eveniment artistic.

Valentin Gheorghiu a cîntat *Concertul pentru pian* de Schumann cu aceeași afectuoasă, cu aceeași tandră participare ca și cum l-ar fi prezentat acum pentru prima oară. El este adevăratul artist care niciodată nu cade în interpretări rutiniere.

Georges Prêtre a infuzat orchestrei dragoste, elan, mai mult decît atît, pasiune pentru această lucrare atît de frecvent cîntată, făcînd ca dialogul cu solistul să se desfășoare într-un echilibru perfect, poate mai desăvîrșit ca oricînd.

Georges Prêtre este, după părerea noastră, prototipul dirijorului, care trăind cu o mare intensitate muzica, o transmite, așa cum o simte, atît orchestrei cît și publicului. De altfel este același, în manifestările-i exterioare, la concert, precum e și la repetiții. Dacă mîna sa dreaptă mînuiește activ și cu tact bagheta, cu stînga care are o independență desăvîrșită, modulează discursul muzical ca un neîntrecut plastician. El mimează totul; uneori dă impresia că și cîntă, iar fraza muzicală este descrisă gestic cu o neînteruptă elocință. Nuanțele dinamice, crescendo-urile puternice ca și potolirile subtile, stau toate în mîna și degetele sale — ele înseși independente. Dirijorul este secondat cu dragoste, ascultat, simpatizat.

L-am urmărit apoi pe acest indiscutabil mare șef de orchestră, în *Simfonia I-a* de Mahler.

În prima parte a simfoniei a redat cu o deosebită forță sugestivă gîndirea atît de complexă, de variată a lui Mahler, iar acel sentiment al dragostei pentru natură s-a revărsat cu plenitudine. A fost redată cu pregnanță ritmică partea a doua, cu mișcarea-i caracteristică de *laendler*. Dar punctul de culminație emoțională a fost atins în mișcarea treia unde popularei melodii *Frère Jacques* i-a imprimat o notă ponderată și solemnă pentru ca perioadei a doua a acesteia să-i infuzeze, dimpotrivă, picanterie.

Schimbările de tempo, în genere, au fost realizate de dirijor, cu mult gust, iar *Finalul* redat pe alocuri furtunos, uneori dramatic. Georges Prêtre s-a dovedit, o dată mai mult dirijorul de mare competență și autoritate care reușește să cucerească atît orchestra cît și publicul pînă la entuziasm.

Să arătăm cu acestea că rareori orchestra Filarmonicii a sunat atît de unitar, de plin, de îngrijit. A fost o seară de mare succes.

J. — V. P.